

Дејвид Херберџи Лоренс

ЗЕЛЕНО

Зелено

Небо је било зелено као јабука
 Небо је било као зелена лоза која се придржавала за сунце
 Месец је био златна петељка између њих

Отворила је очи, и зелене
 Сијале су, чисто као неотворени цветови
 По први пут, сада по први пут виђене.

Забрањено

Изнад мрачних планина, бледа, изгубљена врпца дуге,
 А између нас и њих, гром;
 А доле, у зеленом житу, радници стоје
 Као тамни пањеви, мирно у зеленом житу.

Ближа си ми, и твоја нага стопала у сандалама,
 И кроз мирис голе дрвенарије балкона
 Распознајем мирис твоје косе; и сада гипка
 Муња пада са неба.

Низ бледозелену и ледничку реку плови
 Тамни брод кроз тмину - а где ће?
 Гром риче. Али још имамо једно друго.
 Гола муња на небесима оклева
 И очајава. Шта имамо сем једно друго?
 И брод је отишао.

На прозору

Бор се нагиње да чује шта гунђа источни ветар
То због чега се јаблани црни хистерично смеју
На кући дана споро се спушта источна ролетна

Низ долину начичкани гробови крију свој стари
Мрак у покрову измаглице, месечина преко алеје
Светиљки која почиње изненада да квари

Лишће крај прозора пада, неку реч дошапне тако
Лицу што вири из мрака, напетом, са два ока мрака
Која заувек озбиљна посматрају кроз стакло.

Блискост

Зар ти није стало до моје љубави? - рекла је горко.

Пружио сам јој огледало, и рекао:
Молим те постави ово питање правој особи!
Молим те све захтеве упути главном штабу!
У свим случајевима од емотивне важности
Молим те приђи директно највишем ауторитету!
- И тако сам јој предао огледало.

И она би га разбила о моју главу,
Али је угледала свој одраз
И то ју је, као омађијану, држало пар секунди
Док нисам побегао.

Највиша реалност

Један младић ми је рекао:
Заинтересован сам за проблем стварности!

Рекао сам: Стварно!
Онда сам га видео како кришом окреће поглед
Ка великом огледалу, у сопствену очаравајућу сенку.

Љубав која ствара слику

Увек
 У мом средишту
 Гори мали пламен беса, који глође
 Из додира који су превршили меру, из врелих прстију љубави
 који чепркају.

Увек сам
 У очима оних који су ме заиста волели
 Видео само слику онога кога су волели
 И грешком ме
 Побркали са мном.

И увек је
 То био допадљиви мајмун који је личио на мене
 И ругао ми се.

Тако да сада изнад свих ствари
 Желим да очувам своју нагост
 Од ругања и канџи љубави која прави слику.

Ништа да се сачува

Нема ничега да се сачува, сада је све изгубљено,
 Осим сићушне сржи ћутања у срцу
 Као око љубичице.

Слушајте свираче!

Свирачи свирају у раној ноћи
 Али то су само несрећни људи који стварају буку
 Да заглуше унутрашњу какофонију - своју и нашу.

Мали месец, сасвим тих, нагиње се и пева себи
 Кроз ноћ
 А људска музика је миш који глође,
 Глође у дрвеној замци заробљен.